

Arrest

nr. 161 998 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 22 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 18 juni 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de heer Tadevosyan Hamlet sinds augustus 2009, mevrouw Tovmasyan Siyvana sinds december 2009 en de heer Tadevosyan Nerses sinds juni 2010 in België verblijft en ze hier ook een sociaal netwerk hebben uitgebouwd (zie de verschillende getuigenverklaringen van vrienden en kennissen), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien halen betrokkenen in hun aanvraag 9bis ook aan dat ze werkbereid zijn en zich de Franse taal hebben eigen gemaakt, net als het Nederlands en het Duits. Het is slechts, op een attest van Franse taallessen op naam van de heer Tadevosyan Nerses na, dat enkel de zoon Hamlet stavingsstukken voor deze laatste aangehaalde elementen van integratie voorlegt. Tadevosyan Hamlet legt bewijzen voor van Franse en Nederlandse taallessen, is lid van een vereniging en heeft verschillende opleidingen en modules gevolgd, zoals polyvalente onderhoudsmedewerker, basisveiligheid, gebruik van steigers. Ook dit verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van hun (asiel)procedure(s)- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer in dit stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geruime tijd verbleven in hun land van herkomst en dat hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

De heer Tadevosyan Hamlet vroeg op 28.08.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.01.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende toen een bevel om het grondgebied te verlaten op 01.03.2011, doch verkoos daaraan geen gevolg te geven en vroeg een tweede keer asiel aan op 22.03.2011. Deze asielaanvraag werd op 27.05.2011 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Mevrouw Tovmasyan, Siyvana vroeg op 22.12.2009 asiel in België aan, en de heer Tadevosyan Nerses op 17.06.2011. Deze asielaanvraag werd voor beiden afgesloten op 18.03.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ze vroegen daarna nogmaals asiel aan, dit op 29.07.2011. Ook deze asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op 03.06.2013.

De duur van de procedures - namelijk 1 jaar en 5 maanden voor de eerste asielaanvraag van de heer Tadevosyan Hamlet en iets meer dan 2 maanden voor zijn tweede asielaanvraag, ongeveer 1 jaar en 3 maanden voor de eerste asielaanvraag van mevrouw Tovmasyan, Siyvana en ongeveer 9 maanden voor de eerste asielaanvraag van de heer Tadevosyan Nerses en iets meer dan 1 jaar en 10 maanden voor hun tweede asielaanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen op geen enkele wijze in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van reeds geregulariseerde vreemdelingen. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met dégene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Tot slot, wat betreft het feit dat betrokkenen in het bezit waren van een attest van immatriculatie, dient te worden opgemerkt dat dit verkregen werd na de ontvankelijkheid van de aanvraag 9ter, doch dat dit geen verblijfstitel is. Het is enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk werd verklaard en in behandeling is. Betrokkenen wisten dat hun verblijf tijdens deze procédure precair was en in afwachting van een definitieve beslissing en dat dit geen recht op verblijf opent. Alle aanvragen 9ter werden op heden reeds afgesloten."

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partijen verklaren naast de onontvankelijkheidsbeslissing van 18 juni 2013 eveneens op te komen ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt geen dergelijk bevel aanwezig te zijn, evenmin voegen zij een kopie hiervan bij het verzoekschrift. Te dezen is het beroep dan ook slechts ontvankelijk ten aanzien van de beslissing

van 18 juni 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in twee middelen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij lichten het middel toe als volgt:

“Moyen pris de la violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980. de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980. des articles 2. 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause

4- Violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 En ce que la partie adverse déclare la requête irrecevable au motif que les éléments invoqués par Monsieur et Madame ne signifient pas que la demande d'autorisation de séjour puisse être introduite en Belgique ; qu'ils ne constituent pas une circonstance exceptionnelle ;

Alors que la jurisprudence, constante en matière de droit au séjour pour certaines catégories de personnes étrangères, définit les circonstances exceptionnelles comme étant celles qui « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine » ;(CE arrêt n° 88076 du 20 juin 2000 ; CE arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002 ; CE arrêt n° 93760 du 6 mars 2001, RDE, n° 113, p.217 ; CCE n° 9.628 du 9 avril 2008 ; CCE n° 5.616 du 10 janvier 2008 ; CCE n° 7.722 du 22 février 2008))

Qu'est une circonstance exceptionnelle, toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires çà l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour. (CE, arrêt n° 74880 du 30 juin 1998, RDE, 1998, p. 229)

Que, dans le cas d'espèce, Monsieur et Madame ont évoqué la longueur du séjour ; cet élément est bien une circonstance exceptionnelle ou, à tout le moins, une situation alarmante qui mérite d'être, traitée avec humanité ; que c'est d'autant plus marquant en l'espèce que les requérants étaient encore en procédure d'asile au moment de l'introduction de la demande 9 bis et que, par conséquent, l'on devrait supposer que les circonstances exceptionnelles doivent être présumées ;

Que, par conséquent, la partie adverse conclut erronément que les éléments invoqués ne signifient pas que Monsieur et Madame puissent introduire leur demande à partir du territoire du Royaume ;

Que la partie adverse commet de ce fait une erreur d'appréciation et ne tient pas compte de tous les éléments violant par là le principe de bonne administration lequel commande de prendre tous les éléments en considération ;

Qu'il y a lieu d'annuler les décisions querellées ;

4 Violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 2. 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments invoqués en termes de requête par Monsieur et Madame ;

Alors que Monsieur et Madame ont versé à leur dossier tous les éléments nécessaires corroborés par diverses pièces ;

Qu'en effet, ils ont mis l'accent sur la longueur de leur séjour, leur intégration, leur capacité de travailler ; ~

Qu'il s'agit bien là d'éléments qui doivent être considérés comme une circonstance exceptionnelle ;

Que la partie adverse se contente de rejeter tous ces éléments sans expliquer en quoi ils ne peuvent être retenus ; que la partie adverse n'apporte pas d'explication suffisante permettant au requérant de comprendre pourquoi les éléments d'intégration et d'ancrage durable reconnus ne suffisent pas pour l'autoriser au séjour ;

Que l'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier ; qu'elle a même ignoré des éléments essentiels de la demande ;

Que les décisions querellées doivent dès lors être annulées ;”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

In concreto voeren verzoekers aan dat de lange duur van hun verblijf in België wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, zij wijzen erop dat zij op het ogenblik van het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf nog een lopende asielprocedure hadden. Verder in het middel wijzen zij in het bijzonder op de lange duur van het verblijf, hun integratie en werkbereidheid.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat verzoekster bij hun aanvraag van 22 maart 2012 als buitengewone omstandigheden de volgende elementen aanvoerden: dat het centrum van belangen in België ligt, artikel 8 van het EVRM, integratie in de Belgische maatschappij, kennis van de Franse taal, de wil om te werken, de wet van 22 december 1999, dat het onmenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie te moeten terugkeren naar het land van herkomst, en dat het resultaat onmenselijk zou zijn en niet in verhouding met het beoogde doel. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk deze elementen werden beantwoord. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan. Met betrekking tot het feit dat zij op het ogenblik van hun aanvraag nog in een asielprocedure zaten, blijkt niet dat zij dit gegeven hebben ingeroepen bij de aanvraag zelf, de verwerende partij was er dan ook niet toe gehouden hieromtrent een motivering te voorzien. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom zij vrijgesteld zouden zijn van het aanvoeren van buitengewone omstandigheden wanneer zij hun aanvraag indienen op het moment dat zij zich nog een asielprocedure bevinden. In tegendeel blijkt uit de lezing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat vreemdelingen die zich in een asielprocedure bevinden enkel vrijgesteld zijn van het voorleggen van een identiteitsdocument, en geenszins van het aantonen van buitengewone omstandigheden. In dit opzicht kan ook nog worden opgemerkt dat artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden, tenzij deze vreemd zijn van de criteria van de conventie van Genève en van de criteria voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook niet in waarom het feit dat verzoekers een aanvraag op grond van artikel 9bis indienden op een ogenblik dat hun asielprocedure nog lopende was, hen zou vrijstellen van het aantonen van buitengewone omstandigheden, of op zich reeds als buitengewone omstandigheid zou moeten worden beschouwd.

Waar verzoekers aanvoeren dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom de verblijfsduur in België en integratie niet als buitengewone omstandigheden worden aangemerkt, wordt vooreerst in de bestreden beslissing vermeldt dat de duur van de asielprocedures niet dermate lang zijn dat ze als onredelijk lang kunnen worden beschouwd. Er wordt verder gemotiveerd dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan verzoekers niet automatisch recht op verblijf geeft. Daarbij wordt verwezen naar het arrest van de Raad van State 89 980 van 2 oktober 2000. Voorts bepaalde de Raad van State in zijn arrest 198 769 van 9 december 2009 met betrekking tot artikel 9bis *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen,*

de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het thuisland is ingediend." Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie op onredelijke wijze werden geapprecieerd. Beide middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT